

Як панок балакав по-німецькому (народна казка)

Автор Невідомий

Одна вдова, проста жінка, та оддала дочку за поганенького, але дуже пихатого панка. От раз той зять і поїхав до тещі в гості. А дорогою й каже своєму наймитові:

– Я балакатиму до тещі не по-нашому. А ти їй скажеш, що я вже забув по-своєму балакати, а тільки по-німецькому вмію. А як я що скажу по-німецькому, так ти їй по-нашому переказуй.

От приїхали. Теща рада, що зять приїхав, вітається до нього, а він:

– Вухри-мохри! Вухри-мохри!

Вона злякалася та й питає наймита:

– Що це йому таке сталося, що річ йому одібрало?

– Та то він уже забув по-своєму балакати, а навчився по-німецькому, – каже парубок. – Але ви можете сміливо з ним своєю мовою балакати – я вмію перекладати.

От теща і питає зятя:

– Може, обідати вже будете?

А він:

– Вухри-мохри! Вухри-мохри!

А наймит перекладає:

– То він каже, що не хоче обідати.

Пан сердиться, що наймит так каже, та аж кричить: "Вухри-мохри!", бо їсти страшенно хоче.

А наймит:

– Ідіть, паніматко, од його, а то бачите – сердиться, що ви з обідом докучаєте.

Теща з наймитом пообідала, а зять zostався не ївши. От увечері знов теща питає зятя, чи не вечерятиме.

А він:

– Вухри-мохри! Вухри-мохри! Наймит каже:

– Не хоче вечеряти, каже, щоб дали тільки шматок хліба та води.

Так теща йому тільки те й дала, а повечеряла з наймитом. Зять уже так сердиться на наймита, а не хоче по-своєму балакати. От уранці лагодиться вже він їхати. Теща й того, й сього несе на віз дочці та онукам на гостинець.

А він радий, що такого багато, та:

– Вухри-мохри! Вухри-мохри!

А наймит перекладає:

– Не несіть нічого! Пан не хоче брати, каже, щоб забрали геть.

То теща і позабирала все назад.

От як виїхали за слободу, пан почав наймита лаяти:

- Я через тебе голодний сидів і додому нічого не везу. Коли так, чого я сюди й приїздив?

А наймит каже:

- А хіба я знаю по-німецькому! Я думав, що як слід перекладаю.

Так парубок провчив пихатого пана.